

Práce sestry a canisterapeutky se prolíná

13.6.2024 - | Nemocnice Pardubického kraje

Z domácího mazlíčka psím terapeutem

Sestra specialistka z oddělení ARO Andrea Kobzová vzpomíná, proč si štěně pořídila: „Původně to měl být jen domácí mazlíček. Jenže jsem chtěla, aby měl základní výcvik. Začali jsme chodit na cvičák a instruktoři říkali, že je to přesně ten typ psa, který by byl pro canisterapii vhodný.“

Bailey, jak se zlatý retrívr jmenuje, je totiž klidný, rychle se učí a má rád lidi. Andrea Kobzová se proto začala o výcvik terapeutických psů zajímat a nakonec se rozhodla, že do toho půjde:

„Canisterapii se věnuji aktivně přes rok, ale předtím jsme ještě rok jezdili na semináře, výcviky, dělali jsme zkoušky, a pak jsme teprve začali aktivně pracovat.“

Výcvik canisterapeutického psa je práce na celý život

Pes-terapeut se toho musí naučit hodně. Základní poslušnost, chování v různém prostředí, tedy na ulici, v nemocnici, v restauraci nebo hotelu. S tím souvisí i to, že musí mít zkušenost s odlišnými povrchy, ať už venku nebo uvnitř, kde jsou podlahy z různých materiálů. „To samé ho učíme v kontaktu s lidmi, kteří jsou třeba nemocní nebo hendikepovaní, aby to pak nebylo něco, co ho překvapí nebo zarazí,“ vysvětluje zdravotní sestra a dodává, že každý klient vyžaduje individuální přístup, proto se i pes s každým dalším setkáním učí nové věci. „Výcvik psa je vlastně celoživotní, to není od kdy do kdy,“ směje se Andrea Kobzová. Sama začala, když byl Bailey štěně, ale jinak je možné učit třeba i šestiletého psa: „Když má dobrou povahu a poslouchá, tak na věku až tolik nezáleží.“

Canis je pes a terapie je léčba, takže canisterapie je léčebný kontakt psa s člověkem

V Litomyšlské nemocnici navštěvuje Andrea Kobzová s Baileym oddělení rehabilitace, lůžka následné péče a v plánu má i neurologii. „Pro někoho je to zdroj rozplýlení, někomu odvedeme pozornost od jeho zdravotních problémů,“ říká psovodka. Sama má zkušenosti s tím, že pacienti se soustředí na psa, a přitom dělají pohyby, které by úmyslně nedělali. Což je velká pomoc třeba v centrech následné péče, kde je potřeba klienty aktivizovat a zbavit je strachu z pohybu. „Ted jsme třeba chodili za pánem na rehabilitaci dvakrát za den na půl hodiny a úplně to stačilo. Bylo to možná i lepší, než kdybychom tam byli hodinu, protože takhle se může člověk pořád na něco těšit,“ přemýšlí o své práci canisterapeutka.

Základ je empatie psovodky i psa

Zlatý retrívr je klidný pes, ví, jak se má chovat, a je empatický, takže vnímá, jak se lidé cítí. Andrea Kobzová zdůrazňuje, že to je základ. Umět se propojit s pacienty. „Já pracuju už pět let na oddělení ARO jako zdravotní sestra a práce s lidmi mě baví. A mám pocit, že canisterapie i práce sestry se tak nějak prolíná.“

Proto kromě pacientů v nemocnici chodí s Baileym i do dětského domova a mateřské školy, vymýšlí různé programy a hry a průběžně pokračuje ve výcviku psa, který se povahově vyvíjí a tím potřebuje jiný přístup.

<https://www.nempk.cz/novinky/prace-sestry-a-canisterapeutky-se-prolina>